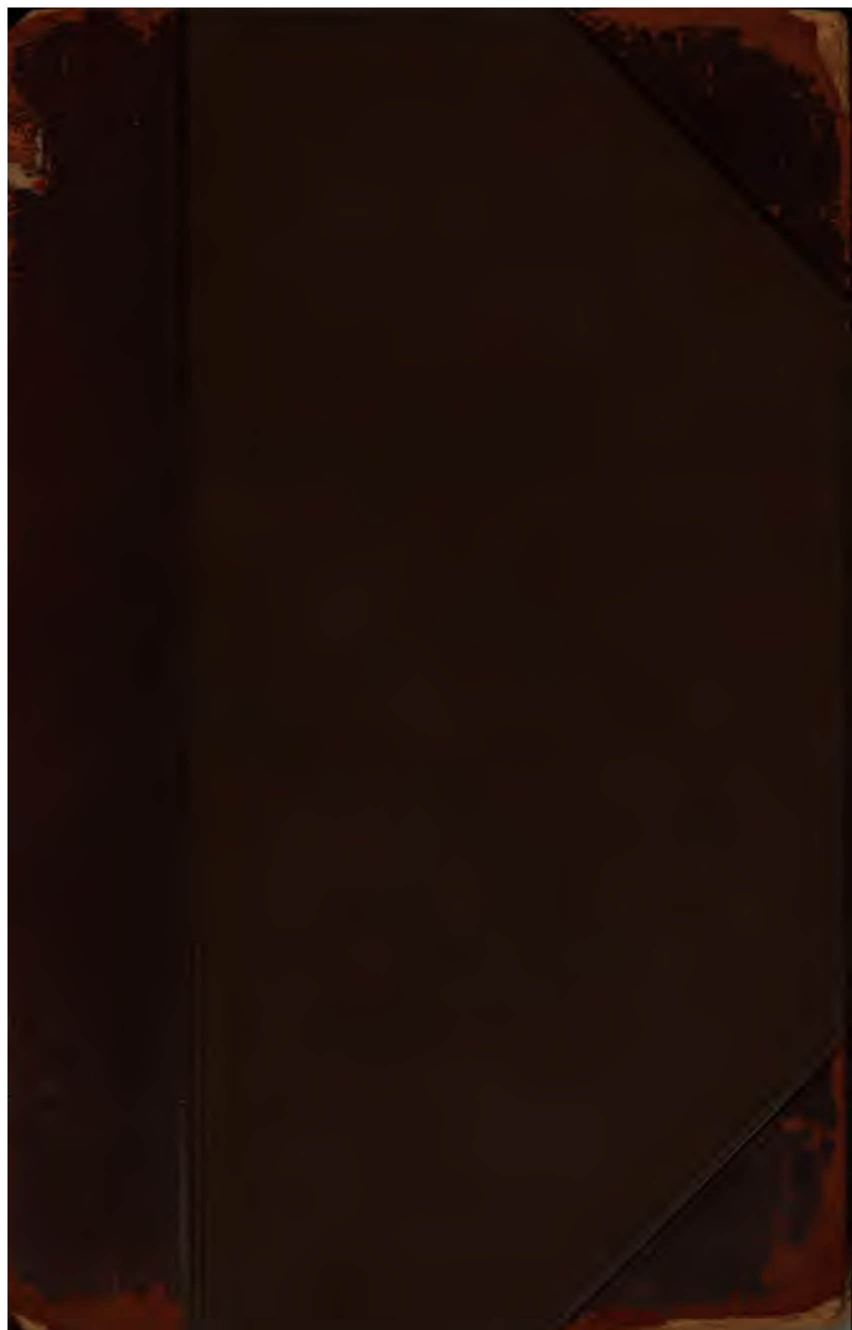

Oldnordiske Sagn.

Oldnordiske Sagn,

fortalte

af

Brynjólf Snorrason og Kristian Arentzen.

Kjøbenhavn.
Chr. Steen & Søns Forlag.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1849.

Oldnordiske Sagn.

Oldnordiske Sagn,

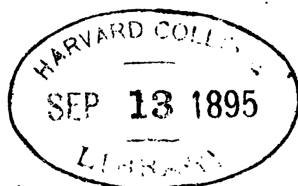
fortalte

af

Brynjólf Snorrason og Kristian Arentzen.

Kjøbenhavn.
Chr. Steen & Søns Forlag.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1849.

HARVARD COLL
SEP 13 1895
LIBRARY

Indhold.

Indledning.

Guden Heimdal forlod Himmelbjerge og begav sig til Jorden.

Han vandrede ad grønne Stier under Navnet Rig.

Han kom til et Hus. Han gik ind deri. Ild brændte paa Gulvet. Et Par under Arbeide graanede Ægtefolk, Oldefader og Oldemoder, sade i gammeldags Klæder. Rig satte sig imellem dem. Oldemoder frembar et simpelt, tykt Brød, Suppe og kogt Kalvekjød. Rig lagde sig ved Sengetid imellem Ægtefolkene. Han opholdt sig tre Nætter hos dem.

Efter ni Maaneders Forløb fødte Oldemoder en Søn. Han blev overøst med Vand, kaldet Træl og iført sorte Klæder. Han voxede til. Han fik rynkede

Hænder, krogede Knøer og tykke Fingre; hans Miner vare gnavne, hans Ryg krum. Han bandt Bast og bar Ved hiem fra Skoven. En omflakkende Pige, ved Navn Trællinde, kom gaaende til Gaarden med Ar paa Fodsaalerne, solbrændte Arme og kroget Næse. Hun satte sig i Stuen. Træl satte sig hos hende. De talte fortroligt sammen. De redte sig et fælleds Leie. De fik Sønner sammen, der satte Gjærder, gjødede Agre, vogtede Svin og Geder og gravede Tørv. De fik ligeledes Døttre. Fra dem nedstammer Trælleslægten.

Rig vandrede videre.

Han kom til et Hus. Han gik ind i det. Ild brændte paa Gulvet. Et Skab stod i Værelset. To Ægtefolk, Bedstefader og Bedstemoder, eiede Huset. Bedstefader havde Haaret omhyggeligt klippet og Skjægget vel kjæmmet, han var iført en snever Kjortel. Han tilskar en Væverbom. Bedstemoder havde et Hovedtøi paa, et Klæde dækkede Halsen, et Smykke prydede Brystet. Hun sad og spandt. Rig lagde sig ved Sengetid imellem Ægtefolkene. Han blev der tre Nætter.

Ni Maaneder efter fødte Bedstemoder en blomstrende Søn med rullende Øine. Han blev overøst med Vand, kaldet Bonde og svøbt i Lin. Han voxede til. Han tæmmede Oxne, gjorde Avlsredskaber, tømrede

Hus, byggede Lader og kiørte Plov. De kiørte en nøglebehængt, i Gedeskind klædt Brud ved Navn Rask hjem til ham. De delte Ringe, bredte Lagen og satte Bo. De fik Sønner og Døttre sammen. Fra disse nedstamme Bønderne.

Rig gik videre.

Han kom til en Hal med Ring i Døren. Han gik ind. Gulvet var bestrøet. Der sade to Ægtefolk, Fader og Moder. Fader snoede en Buestreng, bøiede Alm og skæftede Pile. Moder, der havde lyse Øienbryn, snehvid Hals og Barm, et høit Hovedtøi, Smykke paa Brystet og et langt, blaat Klædebon, strøg og stivede. Af og til saae det herlige Ægtepar hinanden i Øinene og legede med hinandens Fingre. Rig satte sig imellem dem. Moder bredte en Dug af det hvideste Linned paa Bordet. Hun frembar tyndt, hvidt Hvedebrød, Flesk og stegte Fugle paa sølvbeslagne Fade og Vin i prægtige Kander. De drak og talte sammen til Nattens Frembrud. De gik tilsengs. Rig var der tre Nætter.

Efter ni Maaneders Forløb fødte Moder en lyshaaret, rødkindet Søn med Øine, der lynede som en ung Slanges. Han blev svøbt i Silke, overøst med Vand og kaldet Jarl. Han voxede op i Gaarden. Han svang Skjold, drog Sværd, kastede Spyd, red, hidsede Hunde og svømmede.

Rig kom igjen gaaende til Hallen. Han lærte Jarl Runer, gav ham sit Navn og erkjendte ham for sin Søn. Han skjænkede ham Odelsjorden, den ældgamle, til Eie.

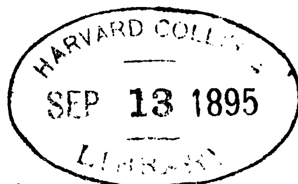
Den unge Rig red hjemmefra ad mørke Veie over rimbedækkede Fjælde. Han drog Sværdet, kastede Spyd, rystede Skjold, vakte Strid. Han blodfarvede Marken, seirede og vandt Land. Han eiede atten Gaarde. Han uddeelte smækkre Heste og gyldne Ringe. Han drog ad fugtige Veie til en Hal, hvor Herse boede. Der traf han den smalbeltede, lyse og høviske Erna. Han førte hende hiem. De fik Sønner sammen, der svømmede, legede Tavl, tæmmede Heste, bøiede Skjolde, glattede Pile og rystede Spyd.

Den yngste hed Konning. Han kunde Runer, han mægtede at døve Sværd, stille Vand og Ild, han forstod Fuglekvidder og formaaede at neddysse Sorgen. Han havde otte Mænds Styrke. Han kæmpede med sin Fader i Runer og seirede. Faderen gav ham da Navnet Rig. Han red engang gjennem Skove, kastede Spyd og tæmmede Fugle. Da sang en Krage fra en Kvist:

„Herlige Konge,
hvi vil i Skove

Fugle Du tæmme,
kaste med Spyd! —
Vældig paa Valen
svinge Du Sværdet,
sende til Odin
Heltenes Slægt!"

Han drog derpaa i Kamp og erhvervede sig et udødeligt Navn.

HARVARD COLL
SEP 13 1895
LIBRARY

Indhold.

iveiret. Han spiste saa. Derpaa satte han sig paa Bjørneskindet og gav sig til at tælle sine Ringe. Der manglede en. „Maaskee“ — tænkte han — „er Alvid kommet tilbage og vil gjække mig!“ Han sad saalænge, at han tilsidst faldt i Søvn.

Da han vaagnede, var han bunden. „Hvo har ænket mine Hænder og Fødder?“ udbrød han. „Jeg!“ — raabte Nidud — „Du har stjaalet mit Guld, vise Alf!“ „Du lyver!“ sagde Vølund.

Nidud førte derpaa Kunstneren hjem med sig.

Han tog selv Vølunds Sværd.

Sin eneste Datter, Bødvild, gav han den Guldring, han havde taget af Lindebasten i Ulvdale, medens Vølund var paa Jagten.

— Niduds onde Dronning sagde: „Vølund skjærer Tænder, hvergang han seer det Sværd, han kunstigt hærdede og hvæssede, i Niduds Belte og Ringen, Alvid bar, paa Bødvilds Arm. Hans Øine lyne som en spraglet Slanges. Lader os tage Braaden fra Slangen, at den ikke skal stikke os. Skjærer hans Sener sønder og sætter ham saa paa Søstade!“

Vølunds Sener bleve da skaarne over i Knæleddene. Han blev derpaa sat ud paa en Holm i Nærheden af Landet, ved Navn Søstade. Kongen byggede en Smedie til ham der. Vølund maatte saa smede Kostbarheder til Nidud. Kongen kom af og til

og saae paa, hvor snildt Kunstneren arbeidede. Ellers maatte Ingen besøge Søstade.

Vølund sad uden Rist og Ro, slog med Hammeren paa Ambolten og pønsede paa Hevn.

Nidud havde to unge Sønner. De overtraadte engang deres Faders Befaling og listede sig nysgjerrig over paa Holmen. De kigede glædedrukne i Kunstnerens med Guldsmykker fyldte Kiste. Da huggede Vølund Hovederne af dem. Hjerneskallerne indfattede han i Sølv til Drikkeskaaler, som han gav Faderen. Af Øienstenene dannede han ædle Stene, som han sendte Moderen. Af Tænderne gjorde han et Brystsmykke til Søsteren.

Kongen, Dronningen og Prindsessen roste disse Klenodier meget.

Engang gik Bødvilds Ring fra Ulvdale itu. Hun turde ikke sige det til sine Forældre. Hun tog saa hemmeligt over til Søstade og bad Vølund bøde den. Han overvældede da Kongedatteren med Mjød, saa hun sov ind. Derpaa favnede han hende.

Kunstneren havde, medens han sad ensom paa Holmen, dannet en Fjederham. Den iførte han sig nu. „Nu har jeg hevnet mig!" lo han og hævede sig i Luften.

Grædende gik Bødvild fra Øen.

Dronningen stod ude i Gaarden, da Vølund kom flyvende. Hun foer ind, hele Hallen igjennem.

Vølund satte sig i Gaarden.

Han raabte: Vaager Du Nidud?"

Kongen svarede: „Sjelden sover jeg, siden jeg mistede mine Sønner! — Vølund, vise Alf, hvor ere mine raske Knøse blevne af!"

„Sværg mig først alle Eder" — svarede Vølund — „ved Skibets Bord, ved Hestens Bov, ved Sværdets Eg, at Du ikke vil pine eller dræbe min Kone, er hun end en Kvinde, Du godt kjender, er det end i din Hal, hun er med Barn — saa skal jeg sige Dig det!"

Kongen svor.

Da sagde Vølund: „Gak til Smedien, som Du byggede til mig paa Søstade. Der vil Du finde deres blodige Skind og Fødder skjulte. Jeg skar Hovederne af dine to unge Sønner. Deres Hjerneskaller sidde i Sølv i dine Drikkeskaaler. Deres Øines ædle Stene bærer din Hustru. Deres Tænder smykke din Datters Bryst! — Og Bødvild er med Barn ved mig!"

Leende hævede Vølund sig i Luften.

„Haardt har Du hevnet Dig!" klagede Nidud.

„Og der findes ingen Kjæmpe saa høi, at han kan løfte Dig af Hest. Og der findes ingen Kjæmpe saa stærk, at han kan ramme Dig med Pil, hvor Du svæver høit iblandt Skyerne! — Jeg staaer overvunden tilbage."

II.

Helge Hjørvardsøn.

Der regjerede engang i Oldtiden en Konge i Norge ved Navn Hjørvard. Han havde gjort det Løfte at ægte den skjønneste Mø. Han havde fire Koner. Hans Mænd sagde, at de vare de smukkeste af alle Kvinder. En Dag stod Atle, en Søn af hans Jarl, ved en Lund, Glasislunden, udenfor Kongeborgen. Han hørte en Fugl kvidbre i et Træ over sit Hoved. Han lyttede. Den sang:

„Kjæmperne tykkes
Kongens Koner
skjønnest af alle
jordiske Møer —
Lidt ere Kongens
Koner at regne
imod den deilige
Sigrlin!“

Atle sagde: „Vise Fugl, vil Du skaffe Kongen den favre Kvinde!" Fuglen sang igien:

„Hvad lover Kongen,
hvis jeg vil føre
Kvindernes Kvinde
øm i hans Favn!"

Atle svarede: „Vælg hvad Du vil undtagen Kongens Koner og Sønner. Fuglen sang:

„Tempel han bygge,
Altere prange,
Køer med Guldhorn
vandre dertil!"

Jarlesønnen gik nu til Kongen. Denne sendte ham strax afsted til Sigrlins Fader, Kong Svafner i Svaveland, for at beile til den yndige Mø. Atle blev Vinteren over hos Svafner. Denne havde en Jarl ved Navn Franmar. Han var Sigrlins Fosterfader. Han havde en Datter, den favre Alof. Atle fattede stor Kiærlighed til hende. Da Vinteren var forbi, gik Atle for Svafner og bad om Svar paa sit Ærinde. Kongen sagde Nei. Det var Franmar, som var Skyld deri. Da Jarlesønnen kom hjem med dette Svar, besluttede Hjørvard selv at drage til Svafner. Da de kom op paa Fjældet, hvorfra man kunde see ud over Svaveland, saae de en tyk Røg stige op fra Landet. Kong Hrodmar, der ligeledes forgjæves havde beilet

til Sigrlin, var falden ind i Svaveland, havde dræbt Svafner, plyndret og brændt. Hjørvard red ned af Fjældet og frem i Landet. Han tog Natteleie ved en Elv. Atle holdt Vagt. Han satte over Elven. Han saae et Hus, hvorpaa der sad en Ørn og sov. Han dræbte den med sit Spyd. Derpaa gik han ind i Huset. Se! Der sad Sigrlin og Alof. Ørnen var den trolddomskyndige Jarl Franmar, der havde reddet sin Datter og Fosterdatter ved sin Kløgt. Atle førte de to unge Kvinder med sig. Hjørvard drog derpaa hjem. Han ægtede Sigrlin, Atle Alof.

— Hjørvard og Sigrlin fik en stor og smuk Søn.

Han var taus.

Intet Navn blev fast ved ham.

Engang sad han paa en Høi. Ni Valkyrier kom ridende gjennem Luften. De standsede ved ham. Den anseligste af dem, Kong Eilimes Datter, Svava, sang:

„Sent ved at tie,
vinder Du, Helge!
Hæder i Sangen,
Ringe og Land!“

Kongesønnen udbrød: „Hvad giver Du mig i Navnfæste, lyse Mø! — Alt er dog Intet uden Dig!“ Svava kvad:

„Hisset paa Sigarsholm
hviler et Sværd,

Magen ei findes
fjernt eller nær."

Og hun vedblev:

„Sværdet maa gribes,
øves Bedriften,
før Dig Valkyrien
aabner sin Favn!"

Nu gik Helge til sin Fader og fik Krigsfolk til at drage imod Kong Hrodmar for at hevne sin Morfaders Drab. Han hentede derpaa Sværdet, Svava havde betegnet ham. Saa drog han ud. Atle fulgte ham. Han fældede Hrodmar. Siden udførte han mange andre mandige Bedrifter. Hans Valkyrie beskjærmede ham bestandigt i Striden. — Engang dræbte Helge Jætten Hate, der sad paa et Bjærg ved Hatefjorden. En Jættekvinde lagde sig derpaa i Fjordens Indløb for at hindre Helges Flaade fra at løbe ind i den. Helge tog en Stang og stødte hende tilside. Han seilede saa ind i Fjorden. Om Natten holdt Atle Vagt. En Jættinde nærmede sig hans Skib, hendes Hale pladskede i Vandet. Hun spurgte: „Hvo styrer Eders skjoldtjældede Skibe?" Atle svarede: „Helge!" Jættinden tog atter til Orde: „Hvad hedder Du stærke Kjæmpe, Kongens høitbetroede Mand i Skibets skjønne Stavn?" Jarlesønnen svarede: „Atle". — Hvad hedder Du, liggraadige Jættinde?"

Hun svarede: „Rimgerde. Min Fader var den vældige Jætte Hate, som Helge hug ned paa Bjærget". Atle raabte: „Saa var det vel Dig, der lagde Dig foran vore Skibe i Fjordens Indløb og vilde sendt os til Ran, Ægirs onde Kone!" „Det var min Moder!" — lo Rimgerde — „Jeg var andetsteds beskjæftiget, jeg druknede Kong Hlødvards Sønner." „Havde jeg Dig paa det Samme paa Land!" udbrød Atle forbittret. „Gaa i Land, saa skal jeg møde Dig!" sagde Rimgerde. „Nei, lumske Trold!" svarede Jarlesønnen. „Krigerne sove, jeg maa vaage over Kongen!" Da raabte Jættinden med skingrende Røst: „Vaagn Helge!" Kongesønnen sprang op. Rimgerde sagde til ham: „Hvad giver Du mig i Bod for min Fader Hates Drab? — Lad mig sove hos Dig, da er min Harm forvunden!" Helge svarede: „Led er Du Menneskene, Uhyre! Søg dine Lige!" Rimgerde sagde: „Du holder maaskee mere af den guldskinnende Mø, der følger din Flaade og skjærmer den. — Hun red foran de andre Møer, lys under Hjelmen. Gangerne rystede sig: af deres Manker foer da Dug til de dybe Dale og Hagl til de høie Skove med Frugtbarhed i Følge. Ledt var det mig!" I det samme hævede Solen sig i Øst. Helge raabte: „Se mod Øst, Rimgerde! Det er Dag!" Og hun blev til Sten.

Efter denne Bedrift drog Helge endelig til Kong

Eilime. Han beilede til Svava. Hun trykkede et Kys paa hans Læber og sagde: „Nu er jeg din!"

Helge drog atter i Leding.

Hjorvard havde en Søn, som hed Hedin, med en af sine første fire Koner. En Juleaften, da det begyndte at mørknes, gik Hedin fra en Skov i Nærheden af sin Faders Kongeborg hjem til Julegildet. Han mødte en Troldkvinde, som red paa en Ulv med Slanger til Tømme. Hun tilbød ham sit Følgeskab. Han frabad sig det. „Det skal Du komme til at undgjælde ved Bragebægret!" lo hun ondskabsfuldt. Julegildet begyndte. Sonegalten blev ledet frem. Kjæmperne lagde deres Hænder paa den. De gjorde Løfter ved Bragebægeret. Hedins Sind blev forvirret, saa han lovede at bemægtige sig Svava, Kong Eilimes Datter, sin Broders Elskede. Han havde imidlertid neppe gjort Løftet, før han inderligt fortrød det. Fortvivlet drog han ud af sit Fædreland. Han vankede forvildet gjennem mange Lande. Han kom til Syden. Der traf han Helge. Denne spurgte ham: „Hvi kommer Du ene hid?" Hedin fortalte sin Ulykke, hvorledes han ved Bragebægeret havde lovet at bemægtige sig Svava. Helge svarede venligt: „Hrodmars Søn, Alf har udfordret mig. Jeg skal møde ham efter tre Nætters Forløb paa Sigarsvold. Jeg aner,

at jeg ikke kommer levende derfra. Alt kan endnu blive godt!" „Jeg fortjente snarere Døden fra din Haand end din Kjærlighed!" sagde Hedin.

Paa Kampdagen fik Helge Banesaar, som han havde anet.

Han sendte Bud efter Svava. „Bed hende at skynde sig, hvis hun vil træffe mig endnu engang i Live!" var hans Ord. Svava ilede til sin Elsker. Helge sagde: „Hil være Dig, Svava. Denne vor Sammenkomst er den sidste paa Jorden. Blodet strømmer af mine Saar. Alfs Sværd er trængt nær til mit Hjerte. — Græd ei min Elskede! — Hvis Du agter mine Ord, saa ægt Hedin!" „Jeg har svoret Dig Troskab!" svarede Svava. „Kys mig da, min Valkyrie!" hviskede Helge og udaandede ved hendes Læber.

Hedin kjæmpede med Alf. De faldt for hinandens Sværd.

Svavas Hjerte brast af Sorg over hendes Helts Død.

III.

Helge Hundingsbane.

Frankernes Konge Sigmund, Vølsungs Søn, drog til Danmark og ægtede den danske Fyrstinde Borghild.

Han opholdt sig saa der.

Borghild fødte Sigmund en Søn. Det var Nat. Stormen rasede, Maanen skinnede. Nornerne kom. De spandt Skjæbnens gyldne Traad og fæstede dens Ender i Vest og Øst, Syd og Nord — Grændserne for den Nyfødtes uhyre Magt. Ravn skreg til Ravn:

„Ikke paa Træet
Hærfaders Fugle
længer skal sidde
savnende Val,
Dynger af Lig snart
taarner i Striden
Sigmunds og Borghilds
vældige Søn!"

Drengen blev kaldt Helge efter den norske Kong Hjørvards berømte Søn.

Faderen gav ham Ringsted, Solfjælde, Snefjælde, Sigarsvolde, Høitun og Himmelvange, desuden et prægtigt Sværd, som han havde faaet af Odin.

Helge blev opfostret af Hagal.

Der regierede dengang i Hundland en mægtig Konge ved Navn Hunding. Sigmund og han laae i Strid sammen. Da Helge var femten Vintre gammel, drog han forklædt til Hundings Kongsgaard for at speide. Hundings Søn Heming var ene hjemme. Da Helge forlod Kongsgaarden, traf han en Hyrdedreng. Til ham sagde han: „Gaa til Heming og sig, at Graaulven var i hans Fold!"

Han drog saa til sin Fosterfader.

Der blev sendt Mænd ud efter ham.

Helge iførte sig en Trælkvindes Klæder.

Forfølgerne kom til Hagal.

Helge gav sig til at male Byg.

Anføreren for Hundings Mænd, Blind den onde, sagde: „Hvasse Dine har Hagals Trælqvinde! Stenene revne, Kassen ryster — Hjaltet passede vist bedre i den Haand end Kværnstaven!"

Hagal sagde: „Det er en Kongemø! Som Skjoldmø kjæmpede hun med Vikinger! Hun er hærtagen af Helge."

Helge undslap.

Siden fældede han Hunding.

Af denne tappre Bedrift fik han Tilnavnet Hundingsbane.

Hundings Sønner fordrede Bøder for deres Faders Drab.

Helge nægtede dem.

De mødtes saa ved Snefjælde.

Helge seirede.

Efter Kampen satte Helge sig træt ved Foden af en Klippe, Ørneklippen.

Det lynede.. Ni Valkyrier svævede hjelmbedækkede, med blodbestænkte Brynjer, funklende Landser og prægtige Skjolde over hans Hoved.

Deres Anførerinde sang:

„Svava den favre,
gjenfødt i Sigrun,
taler til Helge,
gjenfødt som hun.
Reis Dig fra Hvilen,
vældige Helge,
for din Valkyrie
gjælder det Kamp!

Høgne, min Fader,
Kongen i Syden,
lovet har Hødbrod
Sigrun til Brud.

Sønnen af Granmar
vil inden mange
Nætter er svundne
gjæste din Mø."

Og hun bøiede sig fra Hesten ned imod ham og trykkede et Kys paa hans Læber.

Helge sagde: „Enten frelser jeg Dig eller lader mit Liv!"

Helge sendte nu Bud om, at hans Folk skulde samle sig i Varinsfjord.

Der kom blaasorte, langsnablede, guldsmykkede Krigssnekker i Mængde fra Brandø, Hedinsø og Stevns.

Det var Morgen. Stavntjældene bleve løftede fra. Heltene reiste sig. Seilene heisedes. Aarerne pladskede. Spydene larmede, Skjoldene klang.

Paa Veien opstod en skrækkelig Storm. Jætten Ægirs vilde Døttre søgte at vælte Skibene. Helge bød kjæk sine Mænd heise Seilene høiere op, og Valkyrierne med Sigrun i Spidsen svævede imidlertid under Lyn over Flaaden og reddede den ud af den grumme Jættinde Rans Hænder.

De naaede uskadte Land.

Granmars Sønner sade paa et Bjærg ved Kysten og saae Flaaden komme.

En af dem, Gudmund, sprang paa sin Hest og red ud paa Klinten for at speide.

Vølsungerne nedlode Seilene.

Gudmund raabte ud til dem: „Hvo lader den gyldne Krigsfane vaie fra Stavnen?"

Helges Stedbroder, Sinfiøtle, svarede: „Helge Hundingsbane! Men I kyssede nok Trælkvinder ved Kværnen, medens vi mættede Ravne, saa Eders Hænder vel have glemt at svinge Sværdet!" —

Helge afbrød ham: „Lader os stride som Mænd og ikke skjælde som Kvinder! — Tappre ere dog Granmars Sønner."

Gudmund red tilbage til sine Brødre.

Brødrene rede derpaa hjem.

De sammendroge en uhyre Hær.

Sigruns Fader, Høgne, kom med sine to Sønner, Brage og Dag.

Ved Ulveklippen stod et vældigt Slag.

Helge var stedse foran sine Mænd i Kampen.

Høgne og Brage faldt for hans Haand.

Alle Granmars Sønner laae paa Valpladsen.

Dag blev tagen til Fange og aflagde Ed til Vølsungerne.

Sigrun svævede med sine Valkyrier over Valpladsen.

Hun traf Hødbrod døende.

Sønnen af Granmar
vil inden mange
Nætter er svundne
gjæste din Mø."

Og hun bøiede sig fra Hesten ned imod ham og trykkede et Kys paa hans Læber.

Helge sagde: „Enten frelser jeg Dig eller lader mit Liv!"

Helge sendte nu Bud om, at hans Folk skulde samle sig i Varinsfjord.

Der kom blaasorte, langsnablede, guldsmykkede Krigssnekker i Mængde fra Brandø, Hedinsø og Stevns.

Det var Morgen. Stavntjældene bleve løftede fra. Heltene reiste sig. Seilene heisedes. Aarerne pladskede. Spydene larmede, Skjoldene klang.

Paa Veien opstod en skrækkelig Storm. Jætten Ægirs vilde Døttre søgte at vælte Skibene. Helge bød kiæk sine Mænd heise Seilene høiere op, og Valkyrierne med Sigrun i Spidsen svævede imidlertid under Lyn over Flaaden og reddede den ud af den grumme Jættinde Rans Hænder.

De naaede uskadte Land.

Granmars Sønner sade paa et Bjærg ved Kysten og saae Flaaden komme.

En af dem, Gudmund, sprang paa sin Hest og red ud paa Klinten for at speide.

Vølsungerne nedlode Seilene.

Gudmund raabte ud til dem: „Hvo lader den gyldne Krigsfane vaie fra Stavnen?"

Helges Stedbroder, Sinfiøtle, svarede: „Helge Hundingsbane! Men I kyssede nok Trælkvinder ved Kværnen, medens vi mættede Ravne, saa Eders Hænder vel have glemt at svinge Sværdet!" —

Helge afbrød ham: „Lader os stride som Mænd og ikke skjælde som Kvinder! — Tappre ere dog Granmars Sønner."

Gudmund red tilbage til sine Brødre.

Brødrene rede derpaa hjem.

De sammendroge en uhyre Hær.

Sigruns Fader, Høgne, kom med sine to Sønner, Brage og Dag.

Ved Ulveklippen stod et vældigt Slag.

Helge var stedse foran sine Mænd i Kampen.

Høgne og Brage faldt for hans Haand.

Alle Granmars Sønner laae paa Valpladsen.

Dag blev tagen til Fange og aflagde Ed til Vølsungerne.

Sigrun svævede med sine Valkyrier over Valpladsen.

Hun traf Hødbrod døende.

Hun kvad:

„Ikke skal Hødbrod
slynge paa Leiet
Armen om Helges
elskede Mø!“

Hun ilede til Helge.

Helge sagde: „Sorgblandet er vor Glæde! Jeg har dræbt din Broder og Fader. Nornerne raade!“

Sigrun græd.

Helge vedblev: „Trøst Dig, min elskede Valkyrie! — Gid dine Frænder ei havde stillet sig imellem os, da levede de endnu!“

Sigrun kvad:

„Du er mig, Helge,
mere end Broder,
mere end Fader,
mere end Alt!“

— Helge ægtede Sigrun.

De fik Sønner.

Helge blev ikke gammel.

Dag offrede til Odin for Frændehevn.

Guden laante ham sit Spyd, Gungner, de underjordiske Svartalfers herlige Værk.

Han traf en Morgen Helge i en Lund, Fjøturlund.

Han gjennemborede ham med Gungner.

Han red saa til Sevafjæld, hvor Søsteren boede.

„Nødig bringer jeg Dig Tidende, Søster!" sagde han. „Kun twungen har jeg bedrøvet Dig! I Morges sank vor Broders og Faders Bane, din Husbond, for min hevnende Haand!"

Sigrun raabte: „Alle de Eder, Du svor Helge, men brød, komme over dit Hoved! Ei glide det Skib, hvorpaa Du seiler, har det end Medbør! Ei løbe den Hest, hvorpaa Du rider, gjælder det end at undslippe dine Fjender! Ei bide det Sværd, Du drager, uden det er rettet mod Dig selv! Gid Du var en Graaulv i vilden Skov, der aad Aadsler!"

Dag udbrød forfærdet: „Du er afsindig, Søster, saa-ledes at forbande din Broder! — Odin raader. Han har yppet Striden mellem Frænderne. — Jeg byder Dig gyldne Smykker, Vandilsve og Vigdale, det halve Land i Bod for din Husbonds Drab!"

Men Sigrun klagede: „Aldrig kommer Helge mere ridende paa sin raske, guldbidslede Ganger til Seva-fjæld! Aldrig modtager jeg ham mere i Hallens Dør! — Hans Fjender saae ham og flygtede, som en Gede-hjord fortumlet styrter ned af Fjældet ved Synet af den grumme Ulv! — Han var blandt Helte som en herlig Ask, der hæver sig over Tjørne, eller som en ung Hjort, der med de stolte Horn mod Himlen iler i Spidsen for en stor Dyreflok!

En Høi blev opkastet over Helge.

Sigrun sad grædende paa Sevafjæld.

En Aften gik Sigruns Terne forbi Helges Høi.

Høien aabnede sig. Helge kom ridende til den med blødende Vunder i Spidsen for mange Mænd.

Ternen udbrød: „Er det Blendværk? Eller er Ragnarøk kommen? Eller har Du maaske faaet Hjemlov?"

Helge svarede: „Ei er det Blendværk! Ikke heller er Ragnarøk kommen! Ikke heller har jeg faaet Hjemlov! — Bed Sigrun at komme til sin døde Husbond og stille hans Blod!"

Ternen ilede hjem.

Sigrun gik ind i Høien til Helge.

Hun udbrød: „Jeg er saa glad ved vort Møde som Odins graadige Ravne ved Synet af den varme Brad, som den dugbesprængte Slette ved Morgenrødens Komme! — Modtag din Hustrus Kys, min blege Helt, før Du kaster din blodige Brynje!"

„Men ak, Helge!" — vedblev hun — „Du er blodig over hele Legemet, dit Haar er stivt af Rimfrost, dine Hænder ere iskolde! — Hvorledes skal jeg raade Bod derpaa!"

Helge svarede: „Du er Skyld deri. De Taarer, Du fælder over min Død, solklare, ringprydede Sydens Datter! falde blodigt og iskoldt paa mit Bryst i

Valhal! — Dog nu er al Sorg glemt! Min lyse, varme Kvinde er i Høien hos den kolde Døde!"

Sigrun redte et Leie.

Hun sagde: „Her har jeg redt dit Leie, Helge! Jeg vil endnu engang indslumre ved dit Bryst som før medens Du levede!"

Helge udbrød: „Nu kalder jeg Intet mere utroligt! Kvinden sover solklar ved min kolde Side i Høien!"

Om Morgenen reiste Helge sig. „Nu er det Tid at lade min blege Ganger trave ad rødmende Øst!" — sagde han — „snart vækker Valhals guldkammede Hane Einherjerne!"

Helge red derpaa bort med sine Mænd.

Sigrun gik hjem.

— Næste Aften gik Sigrun atter til Høien.

Men Helge kom ikke.

— Sigrun svandt hen af Længsel og Sorg.

Hun levede ikke længe.

Helge og Sigrun gjenfødtes atter.

IV.

Sinfjøtles Endeligt.

Sinfjøtle, Sigmunds ældste Søn, og hans Stedmoder, Frankerkongens senere Kone, Borghilds Broder Gunnar beilede til en og samme Kvinde.

Sinfjøtle dræbte Gunnar.

Da Sinfjøtle efter Drabet kom hjem til Borgen, bad Borghild ham drage bort.

Sigmund bød hende Pengebøder.

Hun blev nødt til at tage imod dem.

Ved Arveøllet efter Gunnar bar Borghild et Horn, hvori Drikken var blandet med Gift, frem for Sinfjøtle.

Da han saae ned i Hornet, sagde han til Faderen: „Uklar er Drikken!"

Sigmund tog Hornet og tømte det.

Han var saa stærk, at Gift hverken kunde skade ham indvendig eller udvendig. Hans Sønnner kunde kun taale den udvendig.

Borghild bar et andet Horn, hvori hun ligeledes havde kommet Gift, frem for Sinfjøtle.

Det gik som før.

Tredie Gang bragte hun ham et Horn.

Hun sagde: „Ussel er Du, om Du heller ikke vover at tømme dette!"

Sigmund sagde: „Lad Læben sie, min Søn!"

Sinfjøtle drak da.

Han døde paa Stedet.

Sigmund tog sin elskede ældste Søns Lig paa sine Arme og gik ud med det af Hallen.

Han vandrede lang Vei.

Endelig kom han til en smal og lang Fjord, hvorpaa der laa et lidet Skib med en Mand paa.

Denne tilbød Sigmund at sætte ham over Fiorden.

Sigmund lagde saa Liget paa Skibet.

Det var da fuldt ladt.

Manden sagde, Sigmund skulde gaae udenom Fjorden.

Han skjød saa Skibet fra Land og forsvandt strax.

V.

Sigurd Fafnersbane.

1.

Sigurds Barndom.

Efter Sinfjøtles Drab forlod Sigmund Borghild og Danmark, hvor han havde opholdt sig siden sit Giftermaal med hende, og drog sydpaa til sit Rige i Frakland.

Han ægtede nu Hjørdis.

Hun fødte ham en Søn som blev kaldet Sigurd.

Sigmund faldt i et Slag mod Hundings Sønner.

Hjørdis giftede sig derpaa med Alf, Hjalpreks Søn.

Sigurd voxede op hos Hjalprek.

—Der kom engang en Dværg ved Navn Regin til Hjalpreks Gaard.

Han var klog og grum.

Han opfostrede Sigurd.

Engang fortalte han sin Fosterson sin Historie:

Jeg havde en Broder ved Navn Odder. Han opholdt sig ofte i Andvarefos i Odderham. Engang havde han fanget en Lax og sad paa Aabreden og aad den blundende. Odin, Hæner og Loke kom i det Samme gaaende. Loke tog en Sten og slog Odderen ihjel med den. Aserne flaaede saa Bælgen af den. Om Aftenen kom de til min Fader, Hreidmar. De viste ham deres Fangst. Min Fader, min anden Broder, Fafner, og jeg grebe dem da og sagde, at enten skulde de lade deres Liv eller fylde Odderbælgen med Guld og skjule den udvendig dermed, i Bod for Odders, vor Frændes, Drab. Loke blev saa sendt ud for at skaffe Guld. Han gik til Ran, Ægirs Kone, og laante hendes Net. Derpaa ilede han igjen til Andvarefos og kastede det ud. Han fangede en Gjedde. Det var Dværgen Andvare, efter hvem Fossen havde Navn. Loke tilbød ham at løse sig fra Hel med Vandets Flamme, det røde Guld. Andvare maatte da frem med sit Guld. Han lagde en Ring tilside. Men Loke tog ogsaa den fra ham. Dværgen gik saa ind i en Klippe med de Ord:

„Guldet, Du røved,
Ringen, Du raned,
lidet skal baade dets
Eiermand!“

Loke bragte nu Guldet til Hreidmar. Aserne ud-

stoppede saa Odderbælgen med det, reiste den op og opstablede Guld udenom den. Min Fader saae et Skjæggehaar stikke frem og fordrede ogsaa det dækket. Odin maatte da skjule det med Ringen. Loke kvad saa:

„Guldet, Du kræved,
Ringen, Du fordred,
lidet skal baade
Dværgenes Slægt!"

Fafner og jeg fordrede forgjæves vor Deel af Bøderne for vor Broders Drab. Fafner gjennemborede da min Fader med et Sværd, engang han laa og sov. Jeg krævede forgjæves min Fædrenearv af Fafner. Han ligger paa Gnitahede i Slangeskikkelse med Forfærdelsens Hjelm paa, hvorfor alle Levende maa skjælve.

— Regin smedede paa sin Ambolt et Sværd, som han kaldte Gram. Han gav Sigurd det. Det var saa skarpt, at naar Sigurd hug det ned i Rhinen og lod en Tot Uld drive for Strømmen imod det, gjennemskar det den ligesaa let som Vandet. Sigurd kløvede Regins Ambolt med det.

Regin opfordrede Sigurd, da han blev voxen, til at dræbe den skjændige Fafner.

Sigurd svarede: „Høit ville Hundings Sønner le, hvis jeg tænkte paa at vinde favre Ringe, før at hevne min Faders Drab!"

2.

Sigurd hevner sin Faders Drab.

Sigurd bad nu Hjalprek om Bistand til Faderhevn.

Han fik en velbemandet Flaade.

— Underveis opkom en stærk Storm.

En Gubbe stod paa et Forbjærg, forbi hvilket de krydsede, og bad dem om at tage sig ombord.

De lagde da til Land og toge ham med.

Strax lagde Stormen sig.

Gubben gav den unge Sigurd gode Raad for Strid.

Det var Odin.

— Sigurd holdt siden et stort Slag med Hundings Sønner, der havde dræbt hans Fader, og fældede dem.

— Han drog derpaa hjem til Hjalprek.

3.

Sigurd dræber Fafner og Regin.

Regin opfordrede Sigurd til nu at drage ud mod Fafner.

Paa Hesten Grane, som han havde udvalgt blandt Hjalpreks Heste, red han da tilligemed Regin over høie Fjælde til Gnitaheden.

De fandt den Sti, hvorpaa Fafner pleiede at krybe til Vandet.

Paa den gjorde Sigurd en stor Grav og gik ned i den.

Fafner kom krybende, spyende Gift.

Regin skjulte sig i Hedens Lyng.

Giften fløi over den i Graven siddende Sigurd.

Da Fafner kom ligeover Graven, stak Sigurd ham med Sværdet Gram ligetil Hjertet.

Fafner rystede sig og slog med Hoved og Hale.

Sigurd sprang op af Graven.

Fafner kvad:

„Døende spaaer jeg:
Lidet skal Guldet,
lidet skal Ringen,
baade dets Eier!"

og udaandede.

Regin kom nu til.

Sigurd tørrede Blodet af Gram i Græsset.

Regin skar Hjertet ud af Fafner med sit Sværd og drak Blodet af Saaret.

Han sagde derpaa til Sigurd: „Jeg vil nu lægge mig til at sove. — Steg Du imidlertid Fafners Hjerte til mig!"

Sigurd holdt da Hjertet paa en Pind over Ild.

Da han syntes det havde kogt længe nok, tog han paa det for at føle om det var mørt.

Han brændte sig.

Han stak Fingeren i Munden.

Da Fafners Hjerteblod kom paa hans Tunge — da forstod han Fuglenes Sprog.

En kviddrede i et Krat i Nærheden:

„Der sidder Sigurd,
blodbestænket,
steger ved Ilden
Fafners Hjerte.

Viis han mig tykkes,
hvis han Livets
kraftige Gjemme
selv fortærer!"

En anden kvad:

„Der ligger Regin,
tænker paa Svig mod
Helten den unge,
Sigmunds Søn.
Hovedløs burde
sendes til Helheim
Dværgen, der pønser
altid paa Ondt!"

Sigurd udbrød: „Han følge da sin Broder!" Og han gik hen og hug Hovedet af ham. Derpaa aad han Fafners Hjerte og drak hans og Regins Blod.

En tredie Fugl kviddrede i Krattet. Sigurd lyttede. Den kvad:

„Sigurd, Du samle
Fafnersguldet,
stige paa Granes
herlige Ryg!
Skjæbnen Dig vinker!
Rid ad grønne
Veie til Hindens
høie Fjæld!

Der i Borgen
kredset af Flammer,
slumrer paa Bjørnens
vældige Hud
hjelmbedækket
Kongedatter,
fagrest af alle
Jordens Møer.

Dristig Valkyrien
trodsede Odin,
Søvntornen fued den
Vældiges Mod.
Nornerne byde:
Aldrig hun atter
skue mod Dagens
herlige Lys!"

Sigurd red derpaa i Fafners Spor til hans Leie.

Husets Døre og Stolper vare af Jern.

Skatten laa nedgravet i Jorden.

Sigurd fyldte to Kister med den.

Han tog Ægishjelmen, desuden en Guldbrynie, et Sværd og mange andre Kostbarheder.

Han læssede det paa Grane.

Derpaa besteg han den og red bort.

Af denne vældige Bedrift fik han Tilnavnet Fafnersbane.

4.

Sigurd trolover sig med Brynhild.

Sigurd red nu sydefter til Frakland.

Han red op paa Hindarfjæld.

Han saae i Frastand en stor Lysning som af et Baal, Straaler fore mod Himlen.

Da han kom nærmere, blev han en Skjoldborg vaer, fra hvilken der vaiede et Banner.

Han gik ind i den.

Der laa en Kriger i fuld Rustning og sov.

Sigurd tog Hjelmen af Krigerens Hoved — Se! det var en deilig Mø.

Sigurd vilde tage Brynien af hende.

Den sluttede til Kroppen som var den fastgroet.

Sigurd skar den da op med Gram.

Derpaa tog han den af.

Skjoldmøen vaagnede, reiste sig, saae Sigurd og kvad:

„Længe jeg slumred! —
Odin det voldte! —
Hvo har af Søvnens
Lænker mig løst?"

Sigurd sagde sit Navn.

Skjoldmøen skuede begeistret om sig og kvad:

„Hil Dig, Nattens
straalende Søn!
Atter mit Øie
skuer din Glands!"

Og hun vedblev:

„Aser, Asynier,
lønner den Kæmpe,
som har fra blege
Skjæbne mig frelst!"

Sigurd spurgte om hendes Navn.

Hun fortalte, at hun var en Valkyrie og hed Brynhild. To Konger stredes. Den ene var den tappre Olding Hjelmgunnar, den anden hed Agnar. Odin havde lovet Hjelmgunnar Seier. Jeg fældede Odins Yndling i Slaget. Da stak Odin mig med en Søvntorn og bestemte, at jeg aldrig mere skulde stride, men elske. Jeg aflagde saa det Løfte, Ingen at elske, som kunde forfærdes.

Sigurd bad den favre Valkyrie lære sig Visdom.

Hun tog et Horn, fuldt af Mjød og rakte ham til Velkomst. Hun kvad:

„Mjød jeg Dig bringer,
herlige Sigurd,
blandet med Runers
seierrige Kraft!“

Og hun forklarede ham saa Runernes sære Magt.

Hun gav ham derefter mange gode Raad.

Sigurd sagde: „Intet Menneske er visere end Du! Du fylder hele mit Sind! Vær min!“

Brynhild svarede: „Dig vilde jeg kaare, om jeg end havde Valget blandt alle Mænd!“

De svore saa hinanden Troskab.

Sigurd gav Brynhild Andvares Ring.

5.

Sigurd faaer en Trylledrik, der bringer ham til at glemme Brynhild. Han ægter derpaa Gudrun.

Sigurd red saa ad grønne Veie til Kong Gjukes Hal.

Gjuke var gift med den trolddomskyndige Grimhild.

Gjuke og Grimhild havde tre Sønner sammen, to ældre, Gunnar og Høgne, samt en yngre, Guttorm, og en Datter, Gudrun.

Grimhild gav Sigurd en Trylledrik, som bragte ham til at glemme Brynhild.

Gjukungerne tilbøde ham dernæst Gudrun.

Han ægtede hende.

Sigurd og Gudrun fik en Søn sammen, som blev kaldt Sigmund, efter Sigurds afdøde Fader, og en Datter, Svanhild.

Sigurd indgik Fostbroderskab med Gunnar og Høgne.

6.

Brynhild bringes ved Svig til at ægte Gunnar.

Grimhild raadede Gunnar at beile til Brynhild.

Sigurd og Gunnar byttede Skikkelse, og Sigurd red som Gunnar paa Grane gjennem Flammerne om Brynhilds Skjoldborg.

I otte Nætter hvilede han hos hende, men lagde Gram imellem dem.

Han fik Andvares Ring af hende.

Han gav hende til Gjengjæld en anden, som ligeledes havde tilhørt Fafner.

Derefter red han bort.

Han tog nu igjen sin egen Skikkelse.

Brynhild drog til Gjukes Hal og drak Bryllup med Gunnar.

7.

Sigurd Fafnersbane dræbes paa Brynhilds Anstiftelse. Brynhild tager Livet af sig. Gudrun drager til Danmark.

Sigurd erindrede sig nu Brynhild.

Han lod sig imidlertid ikke mærke med Noget.

Gudrun og Brynhild kom en Dag i Ordstrid sammen.

Da viste Gudrun Brynhild Andvares Ring og fortalte hende, hvorledes Sigurd i Gunnars Skikkelse var reden over Ilden og havde beilet til hende.

Brynhild, sagde saa til Gunnar: „Hvis Du vil nyde min Gunst, skal du dræbe Sigurd!"

Gunnar foer sammen.

Han vankede raadvild om.

Han betroede sig til sin elskede Broder Høgne.

„Brynhild" — sagde han — „gaaer mig for Alt!"

Høgne svarede: „Ei sømmer det sig os at bryde

de Eder, vi have svoret Sigurd! — Men velan da! lader os tale til vor yngre Broder, Guttorm, om at dræbe Sigurd; han har ikke blandet Blod med ham!

Gunnar og Høgne overtalede saa den unge fremfusende Guttorm til Drabet.

De stegte en Ulv og en Slange og gave ham at spise.

— Sigurd hvilede paa Leiet hos Gudrun.

Da stødte Guttorm Sværdet i hans Hjerte.

Sigurd kastede Gram efter Guttorm og hug ham midt over.

Gudrun vaagnede.

Hun flød i sin Husbonds Blod.

Hun slog sine Hænder sammen med Gny og hulkede.

Den døende Sigurd reiste sig overende paa Leiet og sagde: „Græd ikke saa bitterligt min unge Hustru! — Brynhild har voldet min Død! Hun elskede mig høiere end nogen anden Mand!"

Og han sank død tilbage.

— Brynhild lo, da hun paa sit Leie hørte Gudruns uhyre Hulken.

Gunnar sagde: „Ei tyder din Latter Godt!"

Brynhild svarede: „Ilde have I sveget mig. Men I skulle ikke nyde Godt deraf! Ikke vil jeg til-

bringe mit Liv ved din Side, min unge Glædes Morder! Jeg vil følge Sigurd, min Elskede!"

Gunnar slog sine Arme om sin Hustrus Hals og besvor hende at beseire sin Harme og Sorg og opgive sit Forsæt.

Men Brynhild uddelte sine Eiendele til sine Folk. Forgjæves søgte ogsaa de at holde hende tilbage. Hun stødte et Sværd i sit Bryst og sank døende tilbage paa Leiet.

Hun forudsagde Gjukungernes Skjæbne.

„Jeg vil bede Dig om Et, Gunnar! — endte hun — „Det er min sidste Bøn. Opreis et Baal paa Sletten, læg Sigurd ved min Side og Gram imellem os som fordum paa Hindens høie Fjæld!"

— Brynhilds og Sigurds Lig bleve derpaa brændte paa et Baal.

— Gudrun drog igjennem Ørkener og Skove til Danmark.

Den unge Sigmund var bleven dræbt tilligemed Faderen, for at han ikke skulde voxe op til hans Hevner.

Gunnar og Høgne toge nu Fafnersskattene.

VI.
Gjukungerne og Atle.

1.

Gudrun ægter Atle.

Gudrun sad bedrøvet i Danmark og baldyrede.

Grimhild spurgte hendes Opholdssted.

Hun opfordrede Gunnar og Høgne til at drage did og byde Søsteren Boder for Husbondens Drab.

Gunnar, Høgne og Grimhild reiste saa til Danmark med mange Mænd.

Grimhild rakte den sørgende Gudrun en Drik, der var blandet med List, saa hun glemte Sigurd.

— Brynhilds Broder, Atle, begjærede Gudrun tilægte, i Bod for Brynhilds Død.

Ugjerne indvilligede Gudrun deri.

— Efter tre Gange syv Dages Reise kom hun til Atles Borg.

2.

Gunnar og Høgne sviges af Atle.

Atle besluttede at svige Gunnar og Høgne.

Han sendte Vinge til dem at byde dem til Gjæst hos sig.

Gudrun medgav Budet Andvares Ring, omviklet med Ulvehaar, som advarende Tegn, og Runer, der fraraadede Brødrene at modtage Indbydelsen.

Gjukungerne sade ved Drikken, da Vinge kom: Ilden blussede lystigt i Hallen.

Gudruns Advarsel var forgjæves. Gunnar og Høgne lovede at komme.

Forgjæves drømte Glømvare, Gunnars Hustru, og Kostbera, Høgnes, sære, tunge Drømme.

Brødrene droge afsted.

De havde kun faa Ledsagere med sig.

Snart naaede de Atles Borg.

„I ere gaaede i en Fælde!“ lo Vinge.

Forbittrede dræbte Brødrene ham.

Atle kom ilende til med mange brynjeklædte Mænd.

Der blev en voldsom Kamp.

Sværdene klang, Buestrængene hvinede.

En Træl styrtede ind i Hallen og fortalte Gudrun, hvorledes hendes Mand overfaldt hendes Brødre.

Fortvivlet rev hun sine Smykker af sig og ilede ud.

„Forgjæves har jeg altsaa advaret Eder!" raabte hun sine Brødre imøde.

Hun søgte at standse Striden ved mindelige Ord.

Da det Intet nyttede, kastede hun rasende sin Kaabe, greb et Sværd og kjæmpede ved sine Brødres Side.

Hun dræbte mange.

Kampen varede en halv Dag.

Brynjerne bleve sønderhuggede, Hjelmene flækkede.

Sletten strømmede over af Blod.

Der skete et stort Mandefald.

Gunnar og Høgne maatte tilsidst bukke under for Overmagten.

Atle lod Hjertet skjære ud af Høgnes Bryst.

Den Vældige lo under Pinslerne.

Hunnerkongen kastede Gunnar med Lænker om Hænder og Fødder ned i en Ormegaard.

Saaledes omkom de herlige Helte.

3.

Gudrun hevner sine Brødres Drab.

Atle bød Gudrun Trælle og snehvidt Sølv i Bøder for Gunnar og Høgne.

Gudrun svarede: „Du kan ikke erstatte mig mine Brødre!“

Gudrun pønsede paa Hevn.

Hun hug Hovederne af Atles to unge Sønner Erp og Eitil.

Hun tog deres Hjerter, tillavede dem med Honning og satte dem for Faderen.

Hun blandede deres Blod i Atles Drik, som hun satte for ham i Sønnernes til Drikkeskaaler forarbeidede Hovedskaller.

Leende fortalte hun Atle, hvorledes hun havde hevnet sig.

Hendes Hevn var endnu ikke endt.

Hun gjennemborede den drukne Atle paa Leiet.

Hun stak derpaa Ild paa hans Borg.

VII.

De sidste Gjukunger.

Gudrun gik ned til Stranden. Hun var træt af Livet og Nornernes Forfølgelse.

Hun sprang ud i Havet.

Men høie Bølger hævede hende og bare hende til Kong Jonakurs Land.

Kong Jonakur tog hende tilægte.

Hun fødte ham tre Sønner, Sørle, Hamder og Erp.

Hun bortgiftede sin Datter med Sigurd, den solklare Svanhvide, til Gothekongen, den mægtige Jørmunrek.

Dennes Søn, Randver, optændtes af Kjærlighed til sin deilige Stedmoder.

Jørmunrek lod sin Søn hænge og sin Hustru træde ihjel af Heste.

Gudrun æggede sine Sønner til at hevne deres Stedsøsters Drab.

De rede til Jørmunreks Borg.

Paa Veien kom Sørle og Hamder i Strid med Erp og dræbte ham.

Der blev en vældig Kamp med Jørmunrek.

Brødrene afhug Hænder og Fødder paa Gothekongen.

Tilsidst maatte de dog bukke under for Overmagten.

— Gudrun lod et Baal reise og besteg det.

3 2044 050 680 743

